

Biografie

Mijn naam is Fleur van Loon.Ik ben 39 jaar oud en ik woon samen met mijn familie waar ik heel veel van hou in een huis in Nederland.

Ik schrijf verschillende soorten boeken.Romans,fantasie,horror.

Toen ik 8 jaar was kreeg ik een goedaardige hersentumor waaraan ik ben geopereerd.Ik ben toen 14 uur geopereerd en lag 5 dagen in coma toen ik een bijna dood ervaring kreeg.Ik vond het prachtig want ik had de hemel gezien en toen ik terug kwam zag ik de gelukkige gezichten van mijn ouders voor mij.Ik ben door mijn hersenoperatie arbeidsongeschikt verklaard.Sinds mijn hersenoperatie slik ik pillen tegen epilepsie want ik heb epilepsie door mijn operatie.

Ik werk dus niet.Maar ik schrijf wel en ik teken wel en ik lees boeken en ik rij paard en soms zwem ik samen met mijn gezin.

Ik hoop dat mensen mijn boeken leuk vinden.Ik heb er erg mijn best op gedaan.Ik heb een tatoeage van Saint Michael omdat ik erg veel van Saint Michael hou.Hij zit op mijn rug en er staat onder dat ik van Saint Michael en Saint Gabriel hou.

Het is een tatoeage van Saint Michael boven op de duivel want ik geloof dat het goede altijd het kwaad zal verslaan.

In mijn bijna dood ervaring heb ik ook 2 engelen bij mij gevoeld die met hun adem over mij heen bliezen vandaar dat ik veel van goede engelen hou. Ik hou ook veel van het katholieke geloof want ik ben katholiek opgevoed door mijn ouders. En ik hou ook erg veel van Jezus en Maria. Ik heb veel katholieke dingen bij mij thuis. Beelden en schilderijen van Saint Michael en Saint Gabriel en van Maria en van Jezus. Ik hoop dat ik nog heel lang en heel gelukkig en gezond oud word samen met mijn familie en ik hoop dat God waar ik heel veel van hou altijd over ons zal waken.

synopsis

De nacht van de Weerwolf gaat over 2 adellijke families in Ierland die altijd ruzie met elkaar hebben. De familie Mac Phearais en de familie Mhic Conalláin. Ze willen allebei de beste en de rijkste familie van Ierland zijn. Op een dag vertrekken de dochter van de familie Mhic Conalláin en de zoon van de familie Mac Phearais samen naar het platteland van Ierland om er samen gelukkig te worden en een mooie toekomst samen op te bouwen. Ze zijn samen in het geheim getrouwd omdat hun families altijd met elkaar vechten en omdat ze heel veel van elkaar houden. Voor hun families zijn ze onvindbaar. Ze komen in het dorpje Larnwick terecht waar ze in een mooi groot landhuis gaan wonen. Het is een schattig en lieflijk dorpje en er lijkt niks aan de hand te zijn maar dan worden er mensen aangevallen en vermoord door wat? Het blijkt dat het dorpje door een Weerwolf wordt geterroriseerd en niemand is er veilig voor het monster.....

Inhoud

Hoofdstuk 1: Het dorpje Larnwick

Hoofdstuk 2: Het diner

Hoofdstuk 3: Het enge geluid

Hoofdstuk 4: Het landhuis

Hoofdstuk 5: De wilde tuin

Hoofdstuk 6: Een dagje naar Larnwick

Hoofdstuk 7: De verrassing

Hoofdstuk 8: Ida NicCailin

Hoofdstuk 9: De kamer van Ida NicCailin

Hoofdstuk 10: Een dagje naar Larnwick

Hoofdstuk 11: Lady Ashley's zwangerschap

Hoofdstuk 12: Tralies voor het landhuis

Hoofdstuk 13: Volle maan

Hoofdstuk 14: De ouders van Lady Ashley

Hoofdstuk 15: Het kleinkind

Hoofdstuk 16: De ouders van Lord Aaron

Hoofdstuk 17: De dood van de Weerwolf

De nacht van de Weerwolf

Hoofdstuk1:Het dorpje Larnwick

Het was een donkere regenachtige nacht en de weg in het donkere bos waar Lord Aaron Mac Phearais met zijn vrouw Lady Ashley Mac Phearais met zijn dure antieke witte Rolls Royce door heen reed was maar nauwelijks te zien. De regen druppelde langs de ramen van de auto naar beneden. Lady Ashley keek verveeld door haar raampje naar buiten. Ze keek op haar met diamanten bezette 24-karaat gouden horloge. Het is al bijna 22.00 uur Lord Aaron zei ze met een zucht van de honger en van de verveling. Ik begin nou toch echt wel trek te krijgen hoor. Ik weet het lieverd zei Lord Aaron. Ik heb ook trek maar ik probeer de weg in het donker te vinden naar dat achterlijke dorpje waar wij ons landhuis hebben gekocht. Om nu naar bordjes met dorpsnamen in dit bos te gaan zoeken is net zo iets als zoeken naar een speld in een hooiberg. Daar is het! zei Lady Ashley en ze wees opgewonden met haar wijsvinger naar een klein wit bordje dat verborgen lag tussen een aantal planten. Lord Aaron reed een klein stukje naar achteren en keek naar het bord. De helft van de naam van wat er op het bord stond was weg. Maar er was toch duidelijk een naam uit op te maken. Er stond met donkere onduidelijke letters: Larnwick 2 Km. opgeschreven. Dat is het zei Lord Aaron!!! Gelukkig heb je het op tijd gezien anders waren we helemaal verkeerd gereden. Daar moeten we heen. Hij sloeg het enge kleine donkere weggetje in waar het bordje naast stond. Nou daar

gaan we dan schat.Op naar onze toekomst in Larnwick.!Ondertussen was het minder hard gaan regenen en begon Lord Aaron eindelijk wat meer van de weg te zien.Maar ook al was de regen dan flink wat geminderd begon er ineens een mistnevel voor hen op de doemen.Hoe kan dat nou Lord Aaron?vroeg Lady Ashley verbaasd.Hoe kan er nou ineens zo maar een mist nevel voor ons opdoemen?Ik heb echt geen idee Lady Ashley zei Lord Aaron eveneens verbaasd over de opkomende mistnevel.Lady Ashley begon nu wel een beetje bang te worden.Want de mist leek alleen maar dikker en dikker te worden.Maar gelukkig voor hen zagen ze lichtjes van huizen in de verte voor hen opdoemen.We zijn er zei Lord Aaron Mac Phearais enigzins opgelucht. He he zei Lady Ashley,eindelijk zijn we er dan.Ik begon de moed al bijna te verliezen en mijn geduld ook.Nou anders ik wel zei Lord Aaron.Ik heb al die tijd achter het stuur gezeten.Even later reden ze langzaam het dorp Larnwick in.Het was een schattig klein dorpje met allemaal schattige kleine en grote witte boerenhuisjes die wel uit een andere tijd leken te komen.Met leuke rode geruite raamkozijnen voor hun ramen.Achter de ramen van de huisjes schenen allemaal gezellige lichtjes naar buiten.Nu nog een restaurant of een taverne vinden mompelde Lord Aaron Mac Phearais.

Dat zal hier toch wel te vinden zijn vroeg Lady Ashley argwanend.Ik neem aan van wel zei Lord Aaron.Die mensen hier houden toch ook wel eens van een dagje uit eten te gaan of niet soms?Ik neem aan dat er toch tenminste wel een winkel te vinden is waar men hier boodschappen kan doen om te kunnen eten en drinken vervolgde hij. Ik moet eerlijk zeggen dat het dorpje mij erg aanspreekt zei Lady Ashley opgewekt.En ik vraag me af hoe het er hier uit zal zien als het hier over dag is als er hier een heerlijk warm zonnetje schijnt en als het hier niet donker is en niet regent.Dat is toch een restaurantje?zei Lord Aaron tegen Lady Ashley.Volgens mij wel ja zei Lady Ashley.Lord Aaron reed met zijn antieke witte Rolls Royce de parkeerplaats bij een gezellig klein restaurantje op. Hij parkeerde zijn auto waarna hij uit de auto stapte,de deur op slot deed en vervolgens netjes de deur voor zijn

vrouw open hield. Dank je wel Lord Aaron kende Lady Ashley terwijl ze hem haar hand aan reikte. Ze glimlachte hoffelijk naar haar kersverse man. Gelukkig wisten hun families niet dat ze in het geheim met elkaar waren getrouwd.

Beide families konden elkaars bloed bij wijze van spreken wel drinken.

Later zouden ze hun verbintenis wel bekend maken. Maar nu nog niet. Nu was het daar nog te vroeg voor. Nu was de tijd er nog niet rijp voor. Ze moesten eerst helemaal in hun nieuwe huis gesetteld zijn zo dat hun belachelijke families konden zien dat ze toch echt wat van hun leven konden maken zonder dat zij zich er ook maar een keer mee hadden bemoeid. Lord Aaron en Lady Ashley vonden dat hun families maar eens moesten ophouden met dat eeuwigdurende oorlog voeren van hen en die aanstellerij van hen. Zij wilden hen laten zien dat het ook op een normale manier kon zonder dat ze elkaar hoefden af te schieten met geweren. Even later stonden ze voor de deur van het Hotel. Lord Aaron las de woorden die boven op het mooie antieke houten huis geschreven stonden. *Hotel Het Gouden Schild* stond er in sierlijke Gouden letters. Vannacht blijven we hier overnachten zei Lord Aaron met een diepe zucht. We hebben genoeg gedaan voor vandaag. Ik heb honger en ik ben moe. Anders ik wel zei Lady Ashley tegen haar man terwijl ze haar arm in zijn arm stak en samen met hem het kleine houten trappetje naar de deur van het antieke hotel op liep. Morgen gaan we naar ons nieuwe huis. Even later stonden ze binnen in het gezellige warme hotelletje. Ze liepen naar de antieke kersenhouten receptiebalie waar een kleine antieke lamp op stond. Een deftige oude man met een klein gouden brilletje op zijn neus, een dunne lange grijze snor en een lange grijze pluizige krulbos tot aan zijn schouders keek het echtpaar enigzins nieuwsgierig aan. Voor hem op de balie lag een groot dik boek opengeslagen. Het was het receptieboek waar de oude man alles in op schreef wat er zich in het hotel afspeelde en wie of wat er allemaal in het hotel verbleef. Wat kan ik voor U doen meneer en mevrouw? vroeg de man met opgetrokken wenkbrauwen. Kunnen wij voor een nacht hier een kamer boeken alstublieft? zei Lord Aaron enigzins moe, hongerig

en geeiriteerd. Natuurlijk kan dat meneer zei de man tegen over hem. Wat voor een soort kamer had U precies in gedachten? Moet het een eenvoudige kamer zijn of wilt U een wat luxere kamer? Dat maakt ons niet zo veel uit zei Lord Aaron. Het gaat tenslotte maar om een nacht en eigenlijk smachten we nu alleen maar naar een lekkere stevige maaltijd, een lekker warm bad en een lekker warm bed. Ik begrijp het zei de man die aan de receptiebalie zat. Hij schreef de namen van Lord Aaron Mac Phearais en Lady Ashley Mac Phearais in het grote receptieboek op. Ik heb U voor een grote eenvoudige doch nette 2 persoons kamer ingeschreven. Er zit ook een badkamer met een ligbad bij. En de kamer heeft een balkon. Is dat allemaal wat U in gedachten had meneer? Ja ja dat klinkt allemaal prima in orde. Is de kamer wel goed verwarmd want buiten is het ijskoud? zei Lord Aaron. Er is geen enkel probleem met de verwarming meneer zei de receptionist. Mijn naam is trouwens Breccan MacKenzie zei hij en hij stak zijn hand naar Lord Aaron uit. Lord Aaron gaf de man keurig een hand. Aangenaam zei hij. De naam is Lord Aaron Mac Phearais en dit is mijn vrouw Lady Ahsley Mac Phearais. Is hier ook een restaurant in het hotel aanwezig meneer Mac kenzie? vroeg Lord Aaron aan Breccan. Ja dat is hier zeker wel zei de man. Als U daar naar toe loopt, dan loopt U de hele hal door en dan aan het einde van de hal naar links. Daar is een klein maar perfect restaurant met een hele gezellige bar die wel tot 1 uur s' nachts open is. We hebben er ook een piano waar 3 dagen per week op word gespeeld. En af en toe hebben we een klein groepje muzikanten hier die komen optreden. Gezellig hoor zei Lord Aaron. Tot hoe laat kan men hier eigenlijk eten? vroeg hij. Men kan hier tot 11 uur van de menukaart eten bestellen. Na 11 uur kan men alleen nog s' nacks bestellen die je aan de bar bij een glaasje drinken kan nuttigen. Lord Aaron knikte begrijpend naar Breccan. Dank U voor de informatie. Geen dank Lord Mac Phearais zei Breccan. Mag ik als jullie het niet al te vervelend vinden vragen wat jullie hier in dit dorpje komen doen? Het gaat mij eigenlijk niet aan hoor maar ik ben alleen maar een beetje nieuwsgierig geworden want zo veel is hier niet te zien en te doen in ons kleine dorpje Larnwick

grijnsde hij om zijn eigen gemaakte grapje. Lord Aaron begon ook te lachen. Nou het is niet erg dat U dat vraagt hoor. U zult het niet verwachten maar we komen van af morgen in Larnwick wonen. Dat had ik zeker niet verwacht zei Breccan verbaasd. Zo vaak krijgen we hier geen nieuwe bewoners zei hij. De laatste nieuwe bewoners die hier kwamen wonen dat was 10 jaar geleden. Dat was een boerengezin.

Een boer, een boerin en hun 5 kinderen. Wij gaan in een groot Landhuis wonen zei Lady Ashley tegen Breccan. Met heel veel grond er bij. 7 hectare grond denk ik wel. Dat is inderdaad erg veel zei Breccan. Mag ik ook vragen hoe het landgoed heet? Het landgoed waar wij gaan wonen heet: Landgoed Perrigwyn en het ligt naast een prachtig groote naaldbos zei Lord Aaron. Het gezicht van de oude man betrok en hij werd lijkleek van angst. Daar woont de Weerwolf van Larnwick fluisterde de man angstig. Lord Aaron keek naar Lady Ashley en daarna weer naar Breccan als of hij hem niet zo goed had verstaan. Wat bedoelt U daar nou weer mee? vroeg hij. Is dat de plaatselijke legende van het dorp? Nee nee was dat maar waar mompelde Breccan droevig terwijl hij zijn oude hoofd verdrietig heen en weer schudde. Er woont een Weerwolf in de bossen van Larnwick fluisterde Breccan terwijl hij keek of er niemand verder mee luisterde. Lord Aaron keek Breccan verbaasd aan en begon daarna keihard te lachen. Het duurde eventjes voor dat Lord Aaron weer aanspreekbaar was toen hij zei: Maar daar gelooft U toch niet in, in zulke rare verhaaltjes? Weerwolven bestaan niet Breccan zei Lord Aaron. Nee als U iemand voor de gek wil houden zoekt U maar iemand anders dan ons meneer Breccan. Het spijt mij dat ik U in uw verhaaltje moet onderbreken maar wij moeten nu echt wat gaan eten anders gaat straks de keuken dicht en vallen we flauw. Breccan keek naar Lord Aaron als of hij water zag branden. Goed ga maar zei hij toen. Maar vergeet niet dat ik jullie heb gewaarschuwd. En zorg er voor dat al jullie ramen en deuren extra vergrendeld zijn op de dagen en de nachten wanneer het volle maan is. Lord Aaron fronsde zijn wenkbrauwen en zei toen. Maakt U zich nou maar geen zorgen over ons meneer Mac Kenzie. Wij zullen goed voor ons zelf zorgen. Wanneer gaan

jullie in jullie nieuwe huis wonen? vroeg Breccan aan Lord Aaron. Morgenochtend antwoorde Lord Aaron. Volgens mij had ik U dat al verteld. Morgenochtend gaan we alles regelen. Maar nu gaan we eerst dineren en daarna lekker naar ons warme bedje toe. Breccan pakte de zware antieke bronzen kamersleutel van de kamer van Lord Aaron en Lady Ahley waarna hij die aan Lord Aaron overhandigde. Alstublieft Lord Mac Phearais zei Breccan deftig. Het is kamer nr.11 zoals U wel kan zien dat dat op het bronzen plaatje van de sleutel staat. En waar is die kamer? vroeg Lord Aaron terwijl hij de sleutel aan nam. Als U de houten trap naar boven op loopt dan is het de laatste deur aan het einde van de hal rechts. Lord Aaron knikte. Ik wil U beiden alleen nog even vragen om uw handtekening hier neer te zetten in het receptieboek zo dat er een bewijs is dat U hier in dit hotel verblijft en zo dat ik uw namen weet. Even later hadden Lord Aaron en Lady Ashley keurig hun handtekening in het grote receptieboek geschreven. Breccan keek naar de 2 handtekeningen voor hem in het boek en knikte tevreden. Zo is het goed. Dank U wel. Heeft U nog bagage als ik vragen mag? Lord Aaron knikte. Achter in mijn auto ligt een donkerbruine leren koffer. Wat moet daar mee gebeuren Lord Mac Phearais? vroeg Breccan. Als we gedineerd hebben kunt U iemand met ons mee sturen om de koffer te halen om die mee naar boven te dragen. Prima Lord Mac Phearais zei Breccan. Dat zal allemaal worden geregeld. Anders nog iets Lord Mac Phearais? Vroeg Breccan. Nee dat was het. Dank U voor alles meneer MacKenzie zei Lord Aaron. Dan gaan we nu dineren. Ik hoor het wel als U nog vragen heeft zei Breccan beleefd. Ik zit hier tenslotte de hele nacht dus er is altijd iemand hier beneden mocht er iets zijn. Goedenavond Lord Mac Phearais. 'Goedenavond Lady Mac Phearais..... Een goede nachtrust toegewenst.' 'Goedenavond meneer Mac Kenzie' zeiden Lord Aaron en Lady Ashley beleefd. 'En voor U ook een goede nachtrust.' Daarna draaiden ze zich om en liepen rustig in de richting van het restaurant. Even later waren ze uit het zicht verdwenen en zat Breccan Mac Kenzie weer helemaal alleen aan de receptie.....

Hoofdstuk 2: Het diner

Even later zaten Lord Aaron en Lady Ashley aan een gezellige ronde houten tafel waar een groot Wit zijden tafelkleed over heen lag. Op de tafel stond een grote zware Gouden antieke kandelaar waar 4 lange witte kaarsen in brandden. In het restaurant hing een prachtige grote kristallen lamp waar ze het licht zachtjes van hadden gedimd. Het geroezemoes van de gasten die daar aanwezig waren was duidelijk te horen en was alles behalve vervelend. Het was erg gemoedelijk in het restaurant en Lord Aaron en Lady Ashley knapten helemaal op van de gezellige atmosfeer en van de rust die over hen heen kwam toen ze eindelijk aan de eettafel zaten. Voor Lord Aaron en Lady Ashley stond een grote Gouden papieren menukaart

die men open kon vouwen. Ze begonnen beiden met het lezen van het menu. Enkele minuten later kwam er een jongedame met lange Rode springerige krullen aangelopen die aan hen vroeg wat ze wilden drinken. Ze droeg zwart witte dienstkleding. Om haar hoofd was een klein wit kapje vast gemaakt en ze droeg een wit schort. Op haar kostuum zat een klein naambordje waar duidelijk de naam Brighid Ní Baire op te lezen stond. Ze keek afwachtend naar Lord Aaron en Lady Ashley. Na samen te hebben overlegd wat ze wilden drinken hadden Lord Aaron en Lady Ashley besloten dat ze een karaf met rode huiswijn wilden hebben.

Het dienstmeisje schreef de bestelling van Lord Aaron en Lady Ashley keurig op haar notitieboekje. Wilt U anders nog iets hebben? vroeg ze beleefd. Nog een mandje stokbrood met kruidenboter er bij alstublieft zei Lord Aaron terwijl hij Brighid aan keek. Ze had zulke licht blauwe ogen dat het wel leek als of je er door heen kon kijken. En haar huid was spierwit met allemaal rode sproeten langs haar neus en op haar mollige wangen. Ze was 22 jaar oud. Brighid glimlachte. Ze keek Lord Aaron afwachtend aan. Dat was het voor nu zei hij. We kijken nog even wat we willen eten. Brighid knikte begrijpend naar Lord Aaron. Goed zei ze. Ik kom zo weer bij U terug. Ze draaide zich om en liep naar de keuken om de bestelling door te geven. Daarna schenkte ze een kan met rode huiswijn voor het echtpaar in en wachtte tot het stokbrood klaar was. 10 minuten later kwam Brighid met het gevraagde aanlopen. Ze zette het mandje met stokbrood en het bakje kruidenboter op tafel neer. Vervolgens schonk ze 2 rode wijnglazen met rode huiswijn in en zette ze de kan met Rode huiswijn op de eettafel neer. Wanneer U nog iets anders wilt bestellen roept U mij maar meneer zei ze tegen Lord Aaron terwijl ze vriendelijk naar hem lachte. Ik begrijp het zei Lord Aaron tegen Brighid. Hij knikte naar haar. Even later liep Brighid weg en ging ze op een barkruk achter de bar zitten. De meeste mensen in het restaurant hadden al lang gegeten. Maar dit waren duidelijk mensen die uitgeput en erg hongerig waren dacht Brighid terwijl ze naar het echtpaar keek dat aan de ronde eettafel zat. Brighid vond dat ze er prachtig uit

zagen en ze kon aan hen zien dat ze absoluut uit een rijke familie kwamen. Lady Ashley had een prachtige lange zijden witte jurk aan met hoge witte hakken en er onder een prachtige grote ronde witte zijden hoed prijkte op haar mooie klassieke hoofd. Daar droeg ze een deftige kleine witte leren handtas bij. Lady Ashley had een mooie Roomblanke huid met lange dikke Asblonde krullen en Donkergroene ogen. Lord Aaron had een Donkerblauw fluwelen pak aan met een lange Lichtgrijze stropdas en een Witte zijden blouse er onder. Onder zijn pak droeg hij mooie dure leren Zwarte schoenen met veters. Lord Aaron had middellange dikke donkere krullen die tot aan zijn schouders reikten en mooie goudbruine ogen. Was haar leven maar ook zo gemakkelijk en luxe dacht Brighid terwijl ze even weg droomde. Wat zou het leven makkelijk zijn als ze nooit meer hoefde te werken. Ze zuchte eventjes waarna ze op stond en een romantische plaat op zette. Ze zorgde er voor dat de muziek niet te hard stond want niemand hield van hele harde muziek. En zeker in de avond niet. De mensen die naar dit hotel kwamen hielden allemaal van gezelligheid. Bijna iedereen in Ierland kende de naam van hotel Het Gouden Schild wel omdat het bekend stond om zijn goede smaak en om zijn gezelligheid en atmosfeer. Het was dan wel geen erg groot hotel maar wel een van de gezelligste van allemaal.

En het was ook niet een van de goedkoopste die er was.

Even later wisten Lord Aaron en Lady Ashley wat ze wilden hebben. Lady Ashley had besloten dat ze gebakken eend met Cranberrysaus wilde hebben en Lord Aaron had besloten dat hij een Hertebiefstuk met Kersensaus wilde. Lord Aaron wenkte Brighid om naar hen toe te komen. Brighid liep naar de tafel toe en vroeg wat Lord Aaron en Lady Ashley hadden besloten om te gaan eten. Even later had Brighid de bestellingen opgeschreven. Prima zei ze. Ik ben zo weer bij U terug. Ze draaide zich om en liep naar de keuken om de bestelling door te geven. Trouwens net op tijd dacht ze bij zich zelf. Over een half uur zou de keuken gaan sluiten en ze twijfelde er aan of het uitgehongerde echtpaar dat aan de ronde

tafel zat zin had om aan de bar snacks te gaan zitten eten.Brighid moest even lachen.Dat zou een erg raar gezicht zijn om 2 van die keurige mensen nu aan de bar te zien zitten snacken.Dat paste helemaal niet bij hen dacht ze.Brighid had ook een vriend die samen met haar aan de bar werkte.Ze hadden altijd de grootste lol met elkaar en ze hadden nu al 2 jaar een relatie met samen.Seamus Mac'Liam heette de jongen en het grappige was dat hij net als zij ook pluizige Rode krullen had die tot aan zijn schouders kwamen,en hij had ook een Spierwitte huid met Rode sproeten over zijn gezicht heen.Hij had ontzettend veel humor en Brighid kon altijd verschrikkelijk om hem lachen.Seamus was 23 jaar oud.Zijn lengte was 1.70 m. en hij was breed en gespierd.Zijn dikke pluizige Rode krulbos had hij meestal met een klein elastiekje in een staart naar achteren gebonden.Hij had net als Brighid grote ijzige Blauwe ogen waar door het net leek als of je er door heen kon kijken.Vandaag was Seamus er niet.Hij had een week vrij gekregen van zijn werk.

Hij had gezegd dat hij een een week lang met zijn familie door Ierland heen zou reizen en ze zouden samen Stonehenge gaan bezoeken en daar in de buurt blijven camperen met een tentje.De natuur had Brighid ook altijd erg aangetrokken.Ze had aan Seamus voorgesteld om een keer met hem samen zo een rondreis door Ierland heen te maken.Hij had toen tegen haar gezegd dat dat geen enkel probleem zou zijn en hij zei tegen haar dat hij op een dag met een leuke verrassing zou thuis komen.En dus verheugde ze zich al op de vakantie tijd die zij van haar baas zou krijgen.Iets dat ook niet al te lang op zich zou laten wachten.Hun baas was normaal helemaal niet zo makkelijk maar na lang door zeuren had ook Brighid dan toch haar zin gekregen en mocht ook zij een week vrij krijgen van haar werk.Tenslotte werkte zij toch bijna elke dag in het hotel.

Soms in het restaurant en soms in het hotel zelf om de kamers schoon te maken.

Dus kon haar baas niet klagen dat ze te weinig werkte want dat was niet zo.

Ze was een van de mensen die daar het hardst van allemaal werkte.

En de baas van het hotel was Mr. Tiernan Mac Loughlin. Hij was een man van 47 jaar die altijd zijn dikke lichtblonde stijle haar overdreven naar achteren had gekamd met een kilo haargel en ook zijn dikke blonde snor smeerde hij altijd vol met een hele laag gel. Hij had grote lichtblauwe ogen. De man was 1.70 m. en het leek wel als of hij 200 kilo woog zo dik en rond was het mannetje. Mr. Mac Loughlin was meestel keurig netjes gekleed in een donker pak met een gouden stropdas om zijn nek en donkerrode leren schoenen onder zijn pak met veters er door heen. Soms liep hij met een deftige sjieke donkergrijze hoed op zijn hoofd door het hotel en door het restaurant heen. Zijn personeel begreep nooit waarom hij dat deed want een hoed draag je toch normaal alleen als je naar buiten gaat? Hij rookte als een ketter. Dikke sigaren rookte hij. Van het goedkoopste merk dat er was want hij was niet alleen heel erg lelijk hij was ook nog eens ontzettend gierig terwijl hij genoeg geld aan het hotel verdiende. En hij dronk ook altijd hele flessen goedkope Whiskey bij de bar van het hotel leeg. Want hij zat vaak een glas Whiskey met ijs aan de bar te drinken en zijn sigaren daar op te roken. Maar vaak dronk hij ook hele dure flessen Whiskey helemaal leeg. Niemand van het personeel durfde er iets van te zeggen. En aan het einde van de dag toen het tijd was om het restaurant te sluiten vonden ze weer lege flessen Whiskey die de man weer allemaal die avond alleen op had zitten drinken. En soms dronk hij ze samen met klanten van het hotel op. Van het huis zei hij dan altijd met een grote grijns op zijn gezicht want hij wilde altijd graag laten zien dat hij niet gierig was als het om drankjes uitdelen was. En als er dan weer allemaal lege flessen werden gevonden zei hij altijd dat er weer nieuwe flessen gekocht moesten worden door het personeel en dan maakte hij weer een boodschappen lijstje voor een van de personeelsleden wat er weer aan etenswaren en drank moest worden ingekocht. Het personeel van het hotel vroeg zich vaak af of zijn gezin überhaupt wel wist dat de man een alcholist was en dat hij elke dag en avond als een ketter liep te roken op zijn werk. Maar van het personeel dat in zijn landhuis werkte hadden ze een keer gehoord dat hij zijn eigen privebar in huis had

waar hij allemaal dure drank in had opgeslagen dus zijn gezin zou zeker wel op de hoogte zijn van zijn absurde rook en drinkgedrag. Mr. Mac Laughlin bewaarde zijn goedkope sigaren in een mooi duur 24 karaat gouden sigarendoosje waar hij zo trots op was. Brighid begreep maar niet hoe de man zulke goedkope sigaren kon roken en ze ook nog eens in een 24 karaat gouden sigarendoosje bewaarde dat hij naar haar mening altijd bij zich had. Dat was toch een ongelooflijke tegenstelling voor iemand die erg gierig was? Nee stijl had hij ook niet. Je kon eerder zeggen dat de man ongelooflijk ordinair was. Hij deed echt heel erg zijn best hoor, naar Brighids mening deed hij iets te veel zijn best, maar het lukte hem toch op de een of andere manier niet om bij de elite te horen. Mr. Mac Loughlin droeg enkele dikke dure gouden ringen om zijn vingers die hij er waarschijnlijk ook nooit meer af kreeg als je zag hoe dik zijn vingers waren. Hij had ook absoluut geen greintje geduld. Als er iets moest gebeuren dan moest het goed en snel gebeuren want hij hield niet van wachten en hij kon niet tegen fouten maken. Alles moest perfect bij hem en zo niet dan gooide hij je er gewoon uit en nam hij weer ander personeel in dienst. Hij kon soms ook zo een ongelofelijke driftkikker zijn dat het personeel af en toe echt een sik van hem kreeg en er soms zelfs aan dacht om gewoon ontslag te nemen en naar huis te gaan. Hij betaalde trouwens ook veel te weinig aan zijn personeel uit dus daar kon je ook al aan zien dat gierigheid hem toch ook wel echt in zijn bloed zat. Vandaar dat er dus maar weinig mensen van het personeel waren die het lang bij hem in dienst uithielden. Zijn personeel leefde in de meest barre armoedige omstandigheden terwijl hij zelf in een groot duur landhuis naast het hotel woonde waar hij ook personeel in dienst had om het huis voor hem op orde te houden. Want zijn vrouw en hij en zijn 2 kinderen hoefden van hem geen hand uit te steken. Daar was hij het dan wel mee eens. Daar wilde hij nog wel geld aan uitgeven om personeel voor in dienst te nemen. Hij was veel te lui om zelf iets in huis te doen. Hij piekerde er niet over om ook maar een hand zelf uit te steken en zijn familie al helemaal niet. Hij had 2 grote grijze jachthonden in huis die tegelijkertijd als waakhonden dienden. Elk weekend

ging hij met zijn vrienden op jacht naar wild. Het maakte hem niet uit waar hij op schoot. Een hert, een konijn, een fazant of een vos. Elk weekend maakte zijn vrouw een lekkere jachtmaaltijd voor hen klaar. Er hingen en stonden al heel wat opgezette beesten in hun huis die hij met zijn jachtgeweer waar hij zo trots op was had afgeschoten. Zijn 23 jarige dochter Abigail Mac Loughlin vond het afschuwelijk dat haar vader op dieren schoot want ze was gek op dieren en ze verbood haar vader elke keer weer uitdrukkelijk om op jacht naar dieren in het bos te gaan. Maar haar vader luisterde nooit naar haar en hij liet haar altijd links liggen. Het ergste vond Abigail nog dat hij haar broer Ragnall die bijna even oud was als zij ook gek was geworden op het jagen naar wilde dieren.

Dat had haar vader hem eventjes uitgelegd hoe dat allemaal moest gebeuren. Ze hadden allebei speciale Donkergroene jachtkleding waar ze altijd mee jaagden en een heel dom klein Donkergroen jachthoedje. Abigail vond dat ze er belachelijk uitzagen in hun jachtkleding. Ze had al meerdere keren de trofeeën die haar vader en haar broer hadden mee genomen van de jacht weg gegoooid zonder dat ze er achter kwamen wie dat had gedaan. En dan was haar vaders humeur voor de rest van de week niet meer goed te krijgen. En die van haar broer ook niet. Abigail moest soms erg om hen lachen want haar broer deed haar vader elke keer na omdat hij alles zo goed mogelijk wilde doen in de ogen van zijn vader. Hij wilde net als zijn vader zijn en hij wilde zo veel mogelijk op zijn vader lijken. En hij wilde altijd zijn vaders goedkeuring krijgen. Hij dacht dat hij zo nog meer zakgeld en luxe van zijn vader kon krijgen maar Abigail wist al lang dat hun vader niet de makkelijkste van de wereld was en dat slijmen echt niet zou helpen om hun leven nog dragelijker te maken dan het nu al was. Nee dan was haar moeder een stuk makkelijker dan hun vader.

En daarom zat Abigail altijd liever bij haar moeder dan bij haar vader want daar kon ze het beste mee opschieten. Op de kast van Abigails vader en van

haar broer prijken ook erg veel dure prijzen die ze hadden gewonnen bij de jachtwedstrijden van het dorpje Larnwick. Gouden prijzen, zilveren prijzen, bronzen prijzen. Soms kon men een opgezet hert winnen of een ander opgezet dier. Iets waar Abigail en haar moeder niet tegen konden want ook haar moeder hield erg veel van dieren. Soms wonnen ze een groot geldbedrag of een weekendje weg met het hele gezin. Ze hadden een keer 10 kilo jachtvlees gewonnen. Dat was dan het vlees dat alle jagers van het dorp die mee deden aan de wedstrijd van toen hadden afgeschoten. Nou toen kreeg Abigail toch wel enige kotsneigingen en ze had toen bijna besloten om voorgoed vegetarier te worden. Het laatste waar ze toen zin in had was in maanden lang wild te eten. Abigail had vaak prijzen van haar vader en haar broer in huis verstoppt. Prijzen waar ze altijd zo erg trots op waren. En dan was er weer ruzie in huis door haar. Ze wilde net zo lang door gaan tot ze met hun jachtgedrag zouden stoppen. Gelukkig was er maar 1 keer per jaar een jachtwedstrijd in het dorpje Larnwick. En gelukkig niet elke maand. Nu moest Abigail er nog voor zorgen

dat ze zouden stoppen met hun jachtuitstapjes in het weekend.

Mr Mac.Loughlin had wel 15 mensen personeel in dienst om het hotel en het restaurant zo goed mogelijk te runnen. Vandaag werkte Brighid samen met nog 4 andere mensen in het hotel. Er was nog maar 1 kok in de keuken want de andere kok was al naar huis rond deze tijd van de avond. En de andere 3 mensen waar ze nu en morgen mee werkte waren nog 3 andere dienstmeisjes. Een er van werkte nu samen met haar in het restaurant. En de andere 2 waren er om de kamers van het hotel schoon te maken. Het meisje waar ze vandaag mee samen werkte heette Ríona Mhic Coileáin. Ze was een erg verlegen meisje dat nauwelijks iets zei behalve wanneer het echt nodig was. Maar Brighid en zij konden altijd erg goed met elkaar opschieten en Brighid werkte altijd graag samen met haar. Even later waren Lord Aaron en Lady Ashley klaar met het diner. Lord Aaron wenkte Brighid eventjes met zijn hand om naar hun tafeltje toe te komen. Heeft U eventueel nog behoefte aan een

dessert?vroeg Brighid aan Lord Aaron en aan Lady Ashley. Lord Aaron keek zijn vrouw met een vragende blik aan. Maar toen hij zag hoe moe Lady Ashley was en dat ze half in slaap viel begon hij medelijden met haar te krijgen en zei hij tegen Brighid dat ze geen dessert nodig hadden. Heeft U anders misschien behoefte aan nog iets te drinken?vroeg Brighid die doelde op de lege karaf die op het tafeltje stond. Lord Aaron schudde zijn hoofd. Nee hoor zei hij. Ik wil graag de rekening van je hebben als het mogelijk is. Brighid knikte. Dat komt in orde meneer zei ze terwijl ze de lege wijnglazen en de lege karaf met haar mee terug naar de keuken nam. Gaat het wel goed met je schat?vroeg Lord Aaron aan zijn vrouw. Lady Ashley knikte. Ja hoor zei ze. Het gaat prima met me. Ik ben alleen een beetje moe. Ja dat kan ik zien zei Lord Aaron tegen zijn vrouw. Hij pakte haar handen vast en hield ze lieflijk in de zijnen vast. Hij kuste een van haar handen. Wat heb je toch een heerlijke zachte huid zei fluisterde hij in haar oor. En je ruikt ook zo heerlijk zei hij. Naar wilde Rozen fluisterde hij zachtjes in haar oor. Lady Ashley glimlachte. Tjij ook zei ze verlegen.

Ze kuste Lord Aaron zachtjes op zijn wang. Even later kwam Brighid met de rekening aangelopen. Lord Aaron keek op het kleine briefje voor dat voor hem werd neer gelegd. Hij pakte zijn portemonnee uit de zak van zijn lange donkergrijze jas en legde 60 euro op het dienblad neer. Brighid keek naar het bedrag en toen naar Lord Aaron. Laat de rest maar zitten zei hij tegen Brighid. Hij knipoogde eventjes naar haar. Zo is het wel goed. Dank U meneer zei Brighid en ze glimlachte eventjes naar hem. Ik wens jullie nog een fijne nacht toe zei ze. Insgelijks zei Lord Aaron tegen Brighid. Goedenavond meneer en mevrouw zei ze. Goedenavond Brighid zei Lady Ashley terwijl Lord Aaron haar hielp met haar lange witte jas aan te doen terwijl ze voorzichtig op stond van haar stoel. Even later liepen ze naar de receptiebalie om tegen Mr. Breccan te zeggen dat ze klaar waren met het diner en dat hun koffer uit de auto kon worden gehaald. Heeft U lekker gegeten Lord Mac Phearais?vroeg Breccan

Mac Kenzie. We hebben subliem gegeten mr. Mac. Kenzie. zei Lord Aaron met een voldane blik in zijn ogen. Mooi zo zei Breccan. Zo wil ik het graag horen want zo hoort het ook. Tevredenheid van onze klanten is het hoogste goed. En daar streven we ook altijd naar. Hij ringelde eventjes met een zilveren belletje waarna er een deftige jongen aan kwam lopen.

Wat kan ik voor U doen Mr. Mac. Kenzie? vroeg de jongen aan Breccan.

Kan jij even met deze mensen mee lopen naar hun auto om hun koffer er uit te halen en die naar hun kamer te dragen? Natuurlijk Mr. Mac. Kenzie zei de jongen. Dat komt allemaal voor elkaar. Dit is Néamh Ó Broin zei Breccan tegen Lord Aaron. Hij zal jullie voor de rest van de nacht met alles verder helpen mocht er iets zijn. Is er verder nog iets dat ik voor jullie kan doen? zei Breccan. Lord Aaron schudde zijn hoofd. Nee hoor zei hij. Wij redden het wel. Dan wens ik jullie een goede nachtrust toe zei Breccan. Goedennacht zei Lord Aaron . Tot

morgen. Mr. Mac. Kenzie knikte eventjes met zijn hoofd naar Lord Aaron. Goedennacht Lord, Lady.....

Even later waren Lord Aaron en Lady Ashley met Néamh Ó Broin uit het zicht verdwenen. Ze liepen in de richting van hun Rolls Royce waarna Lord Aaron de achterbak van de auto opende en de hun koffer er uit haalde.

Hij zette de zware donkerbruine leren koffer op de grond. Is het alleen deze koffer meneer? vroeg Néamh Ó Broin aan Lord Aaron. Ja zei Lord Aaron. Alleen deze koffer. Néamh Ó Broin knikte. Goed zei hij. Hij pakte de zware koffer als of het niks woog en droeg hem naar binnen. Waar moet ik hem naar toe brengen? vroeg hij aan Lord Aaron. Naar kamer nr. 11 zei Lord Aaron. Néamh Ó Broin knikte eventjes beleefd. Volgt U mij maar Lord en Lady zei hij tegen hen terwijl hij de trap naar boven op liep. Hij droeg de zware koffer makkelijk met hem mee naar boven. Lady Ashley kon zien dat de jongen erg gespierd was en dat hij erg sterk was. Hij klaagde geen moment en hij zuchtte geen enkele keer van het gesjouw met de koffer. Lady Ashley en Lord Aaron volgden de jongen naar boven de trap op. De houten trap

kraakte verschrikkelijk. Net als de rest van het antieke hotel. Ook toen ze naar hun kamer toe liepen kraakte de antieke houten vloer onder de voeten van Lord Aaron en Lady Ashley. Even later stonden ze voor hun kamerdeur. Kamer nr. 11. Lord Aaron opende de deur van de kamer met de zware bronzen sleutel. Samen liep hij met zijn vrouw Lady Ashley de kamer in. Hij was erg tevreden over de kamer en hij vond dat hij er prima uit zag. Lady Ashley was ook blij met de kamer en met een zucht van verlichting ging ze op het grote 2 persoonsbed zitten dat in de hotelkamer stond. Néamh Ó Broin zette de zware koffer in het midden van de hotelkamer neer. Lord Aaron gaf de jongen 3 euro fooi. Néamh glom helemaal van trots. Dank U meneer zei hij dankbaar. Geen dank zei Lord Aaron tegen Néamh Ó Broin. Even later was de jongen weer vertrokken. Lady Ashley besloot om voor dat ze zou gaan slapen eerst een warm bad wilde nemen. Ze trok haar hoge witte schoenen uit en liep op haar blote voeten naar de badkamer. Het bad was ook van hout gemaakt. Net als de badkamervloer. Er hing een grote gouden antieke spiegel in de badkamer boven het houten wasbakkastje. Lady Ashley opende het houten badkamerkastje en zag dat er verschillende soorten flesjes parfum en badschuim in het kastje stonden. Op het kastje naast de antieke bronzen kraan stond een klein zilveren bakje met een Lavendelzeepje in de vorm van een hartje. Lady Ashley pakte een van de glazen flesjes badschuim uit het badkamerkastje. Er zat een donkerpaarse vloeistof in. Ze haalde de glazen dop van het flesje af en rook aan de badschuim die er in zat. Mmmm het rook naar Wilde Lavendel dacht Lady Ashley terwijl ze haar ogen dicht deed. Ze trok haar kleding uit en deed de stop in het houten bad. Ze opende de 2 kranen van het bad en ging achter over in bad zitten. Ze gooide de helft van de donker paarse vloeistof in het bad en haalde diep adem. Ze ontspande zich helemaal in het warme Lavendel water. Ze deed haar ogen even dicht en zuchtte. Ze hoopte maar dat ze niet in bad in slaap zou vallen want daar was ze moe genoeg voor. Even later kwam Lord Aaron in zijn dure witte fluwelen badjas de badkamer in gelopen. Onder zijn badjas droeg hij bijpassende wit

fluwelen sloffen. Lig je lekker ontspannend in je badje lieverd? vroeg hij met pretlichtjes in zijn ogen. Hij was blij dat zijn vrouw het zo naar haar zin had. Oooh dit is zooo verukkelijk zei ze tegen Lord Aaron. Ik voel alle spanningen van de hele dag zo van mij afvallen.

Lord Aaron kwam bij haar op de rand van het bad zitten. De hele badkamer rook naar de heerlijke Lavendelgeur van het badschuim. Lord Aaron snoof de geur diep in en voelde zich helemaal ontspannen worden. Daarna keek hij naar het prachtige sneeuw witte goed gevormde lichaam van Lady Ashley en hij was heel erg gelukkig hij zo een mooie vrouw had. Kom ook lekker in het bad zitten schat zei ze tegen hem terwijl ze hem met een verleidelijke blik aan keek. Lord Aaron keek haar intens verliefd aan als of hij haar wilde vast houden en nooit meer los wilde laten. Hij boog zich een stukje voor over naar haar gezicht en kustte haar teder op haar zachte lippen. Ik hou van je Lady Ashley fluisterde hij in haar oor. Ze glimlachte naar hem en keek in Lord Aarons prachtige Goudbruine ogen. Ik hou ook van je zei ze dolgelukkig. Even later was Lady Ashley uit het bad gestapt en stapte Lord Aaron in het warme bad water. Hij opende de warm water kraan en liet nog meer warm water in het houten bad lopen. Mmm...zalig mompelde Lord Aaron ontspannen. Dat zei ik toch zei Lady Ashley tegen hem. Ze wreef langzaam met haar rechterhand over zijn dikke donkere krullen. Ik ga nu slapen zei ze tegen haar man. Ik zie je zo schat zei Lord Aaron tegen haar. Hij sloot zijn ogen en schakelde voor eventjes al zijn gedachten uit. Lady Ashley ging in het antieke houten bed liggen. De matras van het bed lag lekker comfortabel en zacht en het donzen dekbed dat er over heen lag met de antieke spreij was heerlijk warm en het duurde dan ook niet lang voor dat Lady Ashley uitgeput in een diepe slaap viel. Na een half uurtje kwam Lord Aaron ontspannen naast haar in bed liggen. Hij had zijn badjas uit getrokken en lag nu naakt naast zijn vrouw. Lady Ashley droeg een dunne lange satijnen witte nachtjapon. Lord Aaron trok haar zachtjes tegen hem aan en hij voelde de warmte van haar zachte lichaam. Hij ademde haar Wilde Bloemen parfum in. Het had een

hypnotiserend effect op hem.Hij trok het donzen dekbed over hen heen tot aan hun schouders.De dikke asblonde lange krullen van Lady Ashley lagen over haar hele kussen heen verspreid en hij voelde haar krullen in zijn gezicht kriebelen.En toen hij eindelijk naast zijn vrouw in het lekkere zachte bed lag voelde Lord Aaron pas echt hoe moe hij eigenlijk de hele tijd was geweest. En met een zucht van verlichting en van geluk viel ook hij in een diepe slaap....

Hoofdstuk 3 :Het enge geluid

Midden in de nacht,ongeveer om 4 uur s'nachts werd Lady Ashley wakker omdat we naar de wc moest.Ze stapte voorzichtig uit bed en liep met haar blote voeten over de houten antieke vloer van de slaapkamer naar de badkamer toe. De gordijnen van de slaapkamer stonden half open en het licht van de maan scheen door

het raam naar binnen. Lady Ashley zocht het lichtknopje van de badkamer en deed het licht van de badkamer aan. Ze ging op de wc zitten en deed een plas. Daarna trok ze zo zacht mogelijk de wc door. Ze keek naar haar gezicht in de antieke gouden spiegel en ze vond zich zelf een aantrekkelijke vrouw. Ze streek even met haar hand door haar lange asblonde krullen. Ze deed het badkamer licht weer uit en ging terug naar de slaapkamer. Ze ging weer in het lekkere warme bed liggen. Het lichaam van Lord Aaron was heerlijk warm. En de kou die ze had gevoeld toen ze uit bed was gestapt was al snel weer verdwenen. Ze wilde net haar ogen weer dicht doen om weer te gaan slapen tot dat ze ineens een eng schril gekras op de ramen hoorde. Ze spitste haar oren om er wel zeker van te zijn dat wat ze had gehoord wel echt was. En toen hoorde ze het nog een keer. Krrrrrrr, Het leek wel het geluid van lange nagels die over het raam heen en weer gingen. Ze was te bang om te kijken wat het was. Ze durfde echt niet naar het raam te kijken. Ze twijfelde er aan of ze Lord Aaron wel wakker moest maken. Maar toen besloot ze om het toch maar wel te doen want ze was toch echt heel erg bang geworden van het enge gekras op de ramen van de slaapkamer. Word wakker Lord Aaron zei ze terwijl ze hem zachtjes heen en weer schudde. Ze hoopte maar dat hij het niet al te erg zou vinden dat ze hem wakker maakte. Hij zou het wel begrijpen, dacht ze. Even later opende Lord Aaron zijn ogen. Hij begreep er niets van waarom zijn vrouw hem wakker maakte. Wat is er? vroeg hij. Ik hoor een eng geluid fluisterde Lady Ashley tegen Lord Aaron. Wat voor een eng geluid? vroeg hij nog half slaperig. Ik hoor een eng gekras op de ramen. Ik hoor niks zei Lord Aaron. Ga maar weer lekker slapen. Je zal het je wel gedroomd hebben. Nee echt niet Lord Aaron. Het geluid heeft me bang gemaakt. Ga nou alstjeblieft eventjes kijken wat het is want anders kan ik niet meer rustig slapen. Mopperend stapte Lord Aaron uit het warme bed en trok zijn lekkere warme badjas en zijn lekkere warme sloffen aan en liep langzaam in de richting van het slaapkamer raam. Hij keek door het raam naar buiten maar zag niks. Alleen hun balkon en het grote donkere bos dat naast het hotel lag. Ik zie niks vreemds hoor zei Lord

Aaron.Hij gaapte eventjes.Je maakt je zorgen om niets.Hij keek nog een keer naar buiten en zag weer niks raars.Maar wat hij niet wist was dat er een grote zwarte hongerige Weerwolf onder aan hun balkon hing die op zoek was naar eten.Dat het geen volle maan was dat maakte niks uit.Wanneer hij eenmaal honger had ging hij op jacht.Maar bij de volle maan maakte hij nog meer slachtoffers en dan werd hij nog agressiever.En hij ging bijna altijd alleen op jacht als het donker was.Maar nu was het bijna ochtend geworden en de Weerwolf wilde weer terug naar het bos.Terug naar zijn donkere hol diep in het bos waar hij woonde en waar hij sliep en waar hij nog nooit door iemand was gevonden.Iedereen in het dorp was bang voor hem en iedereen wist dat hij bestond maar men sprak er bijna nooit over.

Ik zie wel dat het al bijna ochtend is zei Lord Aaron die nog steeds moe was.Hij trok de gordijnen helemaal dicht en ging weer in bed liggen.Hij trok Lady Ashley dicht tegen hem aan.Hij was blij dat hij weer in zijn warme bed lag.Want al had hun kamer een verwarming die aan stond,echt warm kon je de kamer niet noemen.Het duurde niet lang voor dat Lord Aaron en Lady Ashley weer in slaap vielen.Rond 10 uur s'ochtends werden ze weer wakker en voelden zij zich voldoende uitgerust.Lord Aaron ging op de rand van het bed zitten en rekte zich uit.Daarna stond hij op en trok zijn badjas en zijn sloffen aan en liep naar het raam waarna hij de gordijnen open trok.Kijk schat!zei hij blij.

De zon schijnt aan een helderblauwe lucht!Er is geen wolkje te zien.Even later stond Lady Ashley naast hem en was ze dolgelukkig dat het zo een lekker weer was.Oh wat geweldig kirde ze uit.Ze opende de balkondeuren waarna ze de geur van de wilde Jasmijn die haar tegemoet kwam diep inademde.De Witte Jasmijn bloesem hing over het hele balkon heen en Lord Aaron en Lady Ashley staarden dromerig naar de schoonheid van de Witte Bloemen.Daarna draaiden ze zich om om te gaan douchen en hun tanden te poetsen.Na dat ze dat hadden gedaan kleedden ze zich aan.Toen Lord Aaron en Lady Ashley zich hadden aangekleed stopte ze de spullen die uit hun koffer waren weer terug in de koffer.

Toen ze dat hadden gedaan liepen ze naar beneden om de kamersleutel aan Mr. Mac.Kenzie af te geven. Goedemorgen meneer en mevrouw zei Breccan tegen hen. Hebben jullie goed geslapen? we hebben prima geslapen antwoordde Lord Aaron. We komen de kamersleutel aan U terug geven. Hij legde de zware bronzen kamersleutel vlak voor Breccan neer. Bedankt Lord Mac Phearais zei hij terwijl hij de sleutel terug aan het haakje aan de muur hing. Daarna ging hij weer op zijn stoel zitten. Is er verder nog iets dat ik voor U kan doen Lord Mac Phearais? vroeg Breccan. Ik zou het prettig vinden als U mijn koffer door iemand naar beneden kan laten halen en naar mijn auto wil laten brengen. Dat komt allemaal in orde Lord Mac Phearais. Is er verder nog iets waar ik U mee van dienst kan zijn? Lord Aaron dacht even na en schudde toen zijn hoofd. Nee dat was het, dank U meneer Mac.Kenzie. Tot hoe laat duurt het ontbijt? het ontbijt duurt tot 11 uur zei Breccan. Hij keek op het antieke klokje dat op de receptiebalie stond.

Dus jullie hebben nog precies een half uur de tijd om te gaan eten. Lord Aaron knikte. Goedendag meneer Mac.Kenzie. Goedendag Lord Mac.Phearais zei Breccan. Even later waren Lord Aaron en Lady Ashley uit het zicht verdwenen. Ze liepen het restaurant in en gingen aan dezelfde tafel als de avond daar voor zitten. Er stond een ontbijtbuffet in het restaurant en alles dat op de buffettafel stond was allemaal vers. Lord Aaron en Lady Ashley liepen naar het buffet toe en pakten een bordje van de tafel waarna ze allemaal lekkere hapjes op hun bordje verzamelden. Lady Ashley schonk voor hen allebei een vers glas jus d'orange in. Even later zaten ze weer aan hun tafeltje. Wat een geweldig hotel is dit he schat? zei ze tegen Lord Aaron. Daar heb je helemaal gelijk in lieverd zei hij terwijl hij een hapje van zijn gekookte ei nam. Lady Ashley nam een hapje van haar verse warme broodje met beleggen kaas. Even later kwam er een dienstmeisje aangelopen met koffie en thee. Goedemorgen zei het meisje opgewekt tegen Lord Aaron en Lady Ashley. Willen jullie misschien een kopje thee of een kopje koffie? vroeg ze. Voor ons allebei een kopje thee alstjeblieft antwoordde Lord Aaron die wist dat Lady Ashley

altijd net als hij een kopje thee bij haar ontbijt in de ochtend dronk. Het meisje schonk 2 kopjes thee in en zette die op tafel neer. Even later was ze uit het zicht verdwenen. Dat was een ander dienstmeisje dan Brighid zei Lady Ashley. Ja zei Lord Aaron die het dienstmeisje even na staaarde. Het is wel vriendelijke personeel dat hier werkt, vind je ook niet? zei Lady Ashley tegen Lord Aaron. Heel erg vriendelijk ja. Geniet je van je ontbijt lieverd? vroeg Lord Aaron aan zijn vrouw. Het is verrukelijk kirde ze uit. Ik kom helemaal bij. Dit ontbijt had ik net nodig. Ik ook zei Lord Aaron. Straks moeten we ons nieuwe huis in orde maken dus we hebben onze energie hard nodig. Toen ze klaar waren met hun ontbijt stonden ze op en verlieten ze het restaurant. Ze zagen dat de jongen Néamh Ó Broin die hun die avond daar voor had geholpen met hun koffer bij de receptie stond op te wachten. Goedemorgen meneer en mevrouw zei hij beleefd tegen hen. Heeft u een goede nachtrust gehad? We hebben erg goed geslapen Mr. Ó Broin zei Lord Aaron opgewekt. Hoe veel ben ik U schuldig mr. Mac Kenzie? vroeg Lord Aaron aan Breccan. Dat is dan 100 euro meneer Mac Phearais zei Breccan. Even later had Lord Aaron het verschuldigde geld aan Breccan betaald. Goedendag meneer Mc. Kenzie zei hij. We hebben erg genoten van ons verblijf in het hotel. Misschien komen we nog wel eens een keertje langs om hier wat te drinken of eten. Jullie zijn hier altijd welkom zei Breccan die blij was dat Lord Aaron en Lady Ashley het zo naar hun zin hadden gehad. Néamh pakte de zware leren koffer en droeg hem naar de witte Rolls Royce van Lord Aaron. Lord Aaron en Lady Ashley liepen rustig achter Néamh aan. Vind je het spannend lieverd? fluisterde Lord Aaron in Lady Ashley's oor. Heel erg spannend zei ze. Ik verheug me op onze toekomst hier in ons nieuwe huis. Ik ook fluisterde Lord Aaron. Ik vind het reuze spannend wat ons hier allemaal te wachten staat.... Even later had Néamh de koffer in de kofferbak van de Rolls Royce gelegd. Bedankt jongen zei Lord Aaron. Hij gaf de jongen een fooi. Bedankt meneer. Nog een fijne dag gewenst zei hij. Hij liep terug naar het hotel.

Jij ook jongen zei Lord Aaron tegen hem. Lady Ashley en hij stapten in de auto en reden weg van het hotel. Hoe lang is het nog rijden? vroeg Lady Ashley. Als het goed is nog 5 minuten. Want ons landhuis ligt hier in dit dorpje Larnwick. Ik heb het adres hier ergens op een papiertje dat in mijn jas zit opgeschreven. Haal het er eens uit. Ashley zei Lord Aaron terwijl hij ontspannen door een laantje met prachtige paarse en witte Rhododendrons reed. Hij had zijn raampje half open en ademde de zwoele ochtendlucht van het prachtige zomerweer in. Lady Ashley haalde het papiertje uit de jas die Lord Aaron aan had. Wat staat er op schat? vroeg hij aan haar. Er staat: Dennenweg 7, 2074 HK, Larnwick zei Lady Ashley zo duidelijk mogelijk. Dank je wel zei Lord Aaron terwijl hij nadacht. Denk je dat we het makkelijk kunnen vinden? vroeg Lady Ashley aan Lord Aaron. Ik denk het wel hoor zei hij. Maak je daar maar geen zorgen over. We hebben genoeg tijd en we hebben geen haast. De dag is pas net begonnen.

We kunnen het aan iedereen vragen waar het is. Zo groot is het dorpje Larnwick niet. Je hebt gelijk zei Lady Ashley. En de zon staat hoog aan een prachtige heldere blauwe hemel zei ze blij. Ze draaide net als Lord Aaron een stukje haar raampje open. Ze voelde de warme zomerlucht heerlijk over haar heen komen. Ze zuchte even en ontspande zich terwijl ze naar het schattige dorpje keek waar ze door heen reden. Plotseling zag ze een oud boerenvrouwje langs de weg staan. Ze droeg een rieten mandje met vers geplukt fruit over haar arm heen. Ze had een lange ouderwetse roodwitte geruite boerenjurk aan met een kort wit schort er voor. Op haar hoofd droeg ze een klein wit boerenkaapje. Ze had lange dunne grijze haren die over haar schouders heen vielen. Ze glimlachte naar het echtpaar dat in de auto zat. Het leek wel als of de vrouw uit een andere tijd was gekomen. Ze droeg houten klompen aan haar voeten. Lady Ashley schatte dat de vrouw niet langer was dan 1.60 m. Vraag het eens aan haar Lord Aaron zei Lady Ashley. Misschien weet die oude dame wel waar het adres is. Lord Aaron stopte net voor de oude dame. Dag mevrouw zei hij terwijl hij naar de vrouw glimlachte. Hij liet haar het papiertje met het adres

zien. Weet U misschien waar dit is? De dame keek naar het adres en knikte toen met haar hoofd. Ja hoor zei ze. Dat weet ik wel. Jullie zijn in ieder geval op de goede weg. Ze glimlachte eventjes en dacht toen even na voor ze weer verder ging. De dame had kleine lichtblauwe ogen in een bleek wit gerimpeld gezicht en ze had lange dunne lippen. Ze zuchtte even. Als of ze uitgeput was. Lord Aaron vroeg haar of het wel goed met haar ging. Even dacht hij dat ze om zou vallen. Het gaat wel weer hoor zei de vrouw even later. Ze haalde eventjes diep adem. Dank U voor de belangstelling. Ik zal mij even aan U voorstellen. Ik ben: Naisi Ó Grúgáin. Ik woon daar in dat kleine witte huisje met die rood wit geruite raamkozijnen. Lord Aaron knikte. Ik ben Lord Aaron Mac Phearais en dit is mijn vrouw Lady Ashley Mhic Conalláin. Zo zo zei Naisi Ó Grúgáin. Een Lord en een Lady nog wel. Mag ik zo nieuwsgierig zijn om te vragen wat U hier komt doen? zei ze tegen Lord Aaron. We komen hier wonen zei Lord Aaron tegen Naisi. Naisi leek even na te denken wat ze daar op antwoorden moest. Ze sperde haar lichtblauwe ogen ver open. Daarna liep ze wat dichterbij naar Lord Aaron toe en fluisterde toen. Maar waarom komt U hier in hemelsnaam wonen Lord Mac Phearais? zei ze wanhopig als of ze Lord Aaron voor gek wou verklaren dat hij naar Larnwick wilde verhuizen. Waarom niet? zei Lord Aaron die er niks van begreep. Naisi dacht even na terwijl ze naar het adres op het papiertje keek dat Lord Aaron haar zo juist had gegeven. Weten jullie dan niet dat het beest hier woont? zei ze geheimzinnig. Ze gaf het papiertje met het adres weer terug aan Lord Aaron. Lord Aaron stopte het papiertje terug in zijn jaszak. Lord Aaron dacht dat de oude vrouw gek was maar hij wilde toch weten waar ze op doelde en dus zei hij. Waar heeft U het over Naisi? Naisi begon over haar hele lichaam te bibberen. Ze huiverde. Geloof me alstublieft zei ze. U moet me geloven. Als U in leven wilt blijven keer dan om en kom hier nooit meer terug. Deze plaats is vervloekt. Er leeft een grote Zwarte Weerwolf in de bossen van Larnwick en het voedt zich met de dorpelingen. Zelfs wanneer er geen volle maan aan de nachtelijke hemel lucht staat is hij op zoek naar een prooi. Hij leeft van vlees en

bloed!Larnwick leeft sinds haar bestaan in angst.Er zijn maar weinig dorpelingen die het bos in durven te gaan.Iedereen leeft in doodsangst voor het monster.Er is niemand in Larnwick die geen wapen in huis heeft.En overal staan er sterke ijzeren tralies voor de ramen.Het beest komt naar ons dorp wanneer het weer honger heeft.Het is zelfs een paar keer overdag gekomen!Lord Aaron keek Naisi even schuin en twijfelachtig aan als of hij haar maar half geloofde.Weet U zei hij.....U bent niet de enige die zo een verhaal aan ons heeft verteld.Naisi keek Lord Aaron even verbaasd aan.O zei ze.Wie nog meer dan?Ene zekere Breccan Mc.Kenzie heeft ons dit verhaal ook verteld.Daarom ben ik bereid om het half te geloven wat U nu verteld.Anders had ik U en het spijt mij heel erg om U dit te zeggen echt voor gek verklaard.Naisi wierp een beledigde blik op Lord Aaron.Noem mij niet gek Lord Mac Phearais!Ik vertel U geen leugens of sprookjes verhaaltjes.Ik vertel U alleen de waarheid en ik waarschuw U alleen maar.Nu kunt U nog vluchten maar later niet meer.Wat bedoelt U daar mee mevrouw Ó Grúgáin?zei Lord Aaron ineens nieuwsgierig.Daar bedoel ik mee dat U straks te bang zal zijn om van hier weg te vluchten.Bang dat het beest U zal blijven achter volgen waar U ook heen zal gaan.Is dat dan zo?vroeg Lord Aaron.Ik heb geen idee Lord Mac Phearais.Ik weet alleen dat U zich nu nog kunt bedenken voor dat het te laat is.Lady Ashley die aandachtig naar het gesprek had geluisterd probeerde te vergeten wat ze zo juist allemaal had gehoord. Ze had zich zo erg op haar mooie toekomst verheugd maar nu was ze daar allemaal niet meer zo zeker van.Van die toekomst in Larnwick.En eerlijk gezegd zei Naisi terwijl ze even leek na te denken voor ze weer verder ging met het gesprek.Jullie nieuwe adres ligt precies naast het bos waar de Weerwolf zich schuil houdt.Al was het de laatste plek op aarde dan zou ik daar nog niet gaan wonen zei Naisi angstig.Nou zei Lord Aaron die ineens genoeg gekregen had van het negatieve gesprek,we gaan er toch echt wonen Naisi.Of je het nou wel of niet leuk vind.Wijs ons alstjeblieft de weg naar ons nieuwe huis.Naisi was even stil.Jullie weten het heel erg zeker?zei ze.Absoluut zeker zei Lord Aaron.Je kan ons niet op andere

gedachten brengen als je dat soms bedoeld. Goed dan zei Naisi. Het is jullie leven. Ik heb daar verder niks over te zeggen. Maar zeg nooit dat ik jullie niet heb gewaarschuwd. Ze vroeg om een pen en een stukje papier. Daarna maakte ze een simpele tekening hoe Lord Aaron verder moest rijden om bij het landhuis te komen. Even later was het tekeningetje klaar. Naisi gaf het stukje papier en de pen weer terug aan Lord Aaron. Alstublieft Lord zei ze tegen Lord Aaron. Een fijne toekomst toegewenst in ons dorpje. Het ga jullie goed. Bedankt Naisi. Als we ooit iets voor je kunnen doen dan horen we het wel. Je weet ons te vinden. Naisi knikte. Daarna zwaaide ze naar Lord Aaron en Lady Ashley. Ze draaide zich om en liep met langzame passen terug naar haar huisje. Lord Aaron keek naar de tekening die ze had gemaakt. We zijn er bijna zei hij tegen Lady Ashley. Hij glimlachte en gaf de pen en papier aan Lady Ashley. Als maar recht door rijden zei hij. Ongeveer nog een Km. En aan het einde van deze weg links af en dan de hele weg afrijden tot dat we bij ons landgoed komen. Lady Ashley glimlachte. Ze hoopte maar dat Naisi of een hele goede verhalen vertelster was die wir war taal uitsloeg of dat Naisi een hele goede leugenares was. In ieder geval waren ze bijna bij hun doel aan gekomen. En dat was voor haar op dit moment het allerbelangrijkste. Ze reden langs vele schattige ouderwetse huisjes en winkeltjes die in het dorpje stonden. Het dorpje leek wel uit de Middeleeuwen te komen zoals het er uit zag en Lady Ashley voelde zich al helemaal thuis. Al snel was ze de waarschuwingen van Naisi helemaal vergeten en begon ze zich weer enigzins te ontspannen. Een paar minuten later stonden ze voor een gigantisch Bronzen hek van een prachtig groot Wit landhuis waar 7 hectare grond bij hoorde. Naast de grond lag een heel groot donker Dennenbos. Lady Ashley keek haar ogen uit. Zo mooi vond ze haar nieuwe huis. Lord Aaron haalde een grote Zilveren zware sleutelbos uit zijn jaszak en opende de deur van het hek. Even later reed hij de met kiezelstenen bedekte oprijlaan op waarna hij de Rolls Royce netjes in de garage naast het landhuis parkeerde.....